

En liten ambogumma

Nu ska jag berätta för er om Teobolina. Det är en liten ambogumma. Ni kanske tror att det är någon liten flicka, men det är det inte.

Fattig är hon. Hon har bara en klänning, och den är en av mina gamla avlagda, som solen har tagit ifrån nästan allt det röda, som från början var i tyget. När Teobolina är hemma, har hon bara sin lilla randiga kjol på sig och alls ingenting annat. För hon vill inte nöta ut sin enda klänning genom att ha den på sig alltid.

Teobolina kommer ibland för att hälsa på mig här på missionsstationen. Hon är så glad, att hela det skrynkliga gamla ansiktet strålar i ett enda leende.

I förrgår när hon kom för att hälsa på mig, berättade hon, att hon ofta måste vara hungrig. Men inte tiggde hon något av mig för den skull inte. Och när jag inte har eget hushåll, så har jag inte heller just något att ge henne. Då fick hon i alla fall några vildfikon, som min flicka Alma just gett mig, och dem var hon så glad och tacksam för. Nej, Teobolina är ingen tiggargumma.

Hon bor ensam i en liten koja nära en av stationslärarnas hem. Förr bodde hon med sin syster Rauha, men de kom inte överens med varandra. Nog har väl Teobolina några små syskonbarn som kunde hjälpa henne, eller kanske barnbarn, för hon har varit gift en gång i världen. Men se, det är inte så lätt för henne att komma överens med andra. Allt måste gå så snyggt och ordentligt till, och om det inte gör det, så blir hon missnöjd. Hon är alltid rentvättad, så det är en fröjd att se, och det fastän hon inte har tvål. Var skulle hon ta tvål ifrån? Men med bara vatten blir man också ren, om man vill.

Inne i hennes enda lilla hydda är det snyggt, fast hon måste ha alla sina grytor av lera och vattenkärl i samma hydda som där hon sover. Och på den lilla gårdsplanen ligger nog inte några rosk och skräpar som det gör i de flesta hem. Hon har svårt att få ved ihopsamlat åt sig. Därför gör hon som många andra ambokvinnor, hon samlar kodynga till bränsle. Bli inte rädda, det är inte så farligt, som det låter. Den torkar så fort här, när det är så hett. Ett par timmar är tillräckligt för att göra den alldeles hård, och vad för en konst är det sedan att samla den i en korg och föra hem den och bränna upp den! Elden hålls också länge i den. Om man täcker över den med glöd på kvällen, så får man eld från den nästa morgon, om man blåser och sätter torra strån på. Hur skulle Teobolina och många andra annars klara sig, när de inte har tändstickor?

Men vet ni, Teobolina är så ordentlig, att hon riktigt putsar kokakorna fria från allt rosk, innan hon lägger dem i sin lilla runda korg och bär hem den på huvudet, som ambokvinnorna gör. Och sitt mjöl stöter hon själv med den stora tunga stöten, för hon litar inte på andra, de kan inte stöta säden till fint vitt mjöl, utan det blir

kanske lite grått. Teobolina berättade för mig, att hennes mjöl är så vitt som askan av ett omukukuträd, och då tror jag visst det är så vitt som det kan bli.

I går kväll gick syster Marta och jag för att besöka Teobolina i kvällningen. Vi såg inte till en levande själ och kände oss redan litet besvikna. Men när vi kom ända fram, så hittade vi ändå Teobolina i hyddan, när vi böjde oss ner och tittade in genom den låga dörröppningen. Hon var sjuk och hade ingenting ätit på två dagar utom de vilda fikonen hon fick av mig dagen före.

Nog var jag nu glad, att jag hade med mig mjöl i min lilla korg och kokt kött som jag just hade fått som present av en annan ambokvinna. Marta och jag gick efter vatten i lerkrukan, och sedan hjälpte lärarens Alma oss. Vi sökte törnris till bränsle, Alma kokade gröt och värmdde upp köttet och tillredde mjöldrycken för följande dag. Sedan allt var tillrett, sade jag: Nu får du äta, så skall vi sjunga för dig under tiden här ute. Blir det bra så? Nej, sa Teobolina, det är inte bra. För hur passar det sig, att jag bara sitter och äter, medan ni sjunger Guds heliga ord? Ja, då sjöng vi först, hon satt stilla och lyssnade, medan den heta gröten svalnade något. Vi sjöng "Min sång skall bli om Jesus". Och så talade vi litet om Guds kärlek och omsorg om oss, om att Gud också hade sett till Teobolina och sörjt för henne denna kväll, så sjuk som hon låg där. Och så tackade vi Gud för allt. Och först sedan började Teobolina äta sin gröt.

Och vi gick hemåt, riktigt glada i hjärtat därför att vi fått gå vår himmelske Faders ärenden. Och vi gick och talade om, hur söndrigt taket i den gamlas hydda var. När det regnat kan hon inte ens ligga, utan hon måste sitta hopkrupen på ena sidan av den lilla runda hyddan. Vi ska tala med prästen om detta, kanske församlingens unga kan hjälpa till och täcka taket.

Och jag tänkte på att Teobolina inte har någon ordentlig filt mer att dra över sig på natten. Nog måste jag försöka få något bättre åt henne, till tack för att hon aldrig tigger och gnäller, när hon kommer, utan ler sitt glada leende som om ingen brist fanns till.

Men när jag nu har berättat för er om denna lilla gumma, så tycker jag, att det allra bästa är, att man inte alls behöver fara ända till Ambolandet i Afrika för att hitta sådana gamla gummor. De finns också i Finland, också där du bor. Och nästan vem som helst av er kan få gå Guds ärenden. Du kan sjunga och läsa Bibeln för dem eller göra något annat för dem så att de blir glada. Och så är det så underligt, att man själv blir så glad, när man går Guds ärenden.

Tant Inga

© Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland.r.f.

Min sång skall bli om Jesus är en sång med text från 1875 av Fanny Crosby-van Alstyne. William Howard Doane skrev musiken samma år. Sången översattes 1878 till svenska av Lina Sandell-Berg.